

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **M. Č.**, zast. JUDr. Jiřím Cehákem, advokátem, se sídlem Generála Svobody 788, Nový Bor, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 6. 5. 2009, č. j. 63 Cad 3/2008 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 1904 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jiřího Ceháka.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 12. 2007, č. j. 3407/6313/2.11.2007/117-44/07/JKA-roz., zamítla odvolání žalobce a potvrdila jím napadené rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v České Lípě ze dne 25. 9. 2007, č. j. 110/6311.2/18.9.2007/0/Nv26/2007/30/Ru. Tímto rozhodnutím prvoinstanční správní orgán podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“), rozhodl o tom, že žalobce nemá při pracovní neschopnosti vzniklé dne 20. 6. 2007 nárok na nemocenské.

V rozhodnutí o odvolání žalovaná uvedla, že žalobci nebyl přiznán nárok na nemocenské, jelikož si pracovní neschopnost přivodil při dopravní nehodě jako bezprostřední následek své opilosti. Při rozhodování o nepřiznání nemocenského přitom

nebyla posuzována míra zavinění žalobce při dopravní nehodě, a proto není podstatné, zda byl policejním orgánem určen jako její viník či nikoliv. Rozhodné totiž je, že byl účastníkem dopravní nehody, při níž byl těžce zraněn a po převozu do nemocnice mu byla odebrána krev k vyšetření hladiny alkoholu, která činila 2,42 g/kg. Při včasné reakci a potřebné intenzitě brždění přitom měl žalobce možnost střetu zabránit, takže zjištěná hladina alkoholu v krvi měla rozhodující vliv na vznik jeho pracovní neschopnosti při dopravní nehodě.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozsudkem ze dne 6. 5. 2009, č. j. 63 Cad 3/2008 - 29, uvedené rozhodnutí o odvolání pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že skutkový stav nebyl zjištěn na základě řádně vedeného dokazování. Protokoly o podání vysvětlení, které si opatřil policejní orgán, totiž sice mohly sloužit jako podnět pro provedení dokazování, avšak podle § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jich nebylo možné použít jako důkazních prostředků. Tyto úkony tedy nelze považovat za svědecké výpovědi podle § 50 a násl. správního řádu, a proto nemohou být podkladem pro vydání rozhodnutí. Za této situace by bylo jediným právně relevantním postupem nařízení ústního jednání a výsledky příslušných osob po řádném poučení, což správní orgán neučinil a zatížil tak svá skutková zjištění důkazní nouzí. To samé platí i ve vztahu k znaleckému posudku, jehož závěry musely být ověřeny, neboť mohly být ovlivněny vadnými podklady. Stejně tak v průběhu ústního jednání musel být proveden důkaz protokolem o odběru krve, kterého však jinak bylo možné použít, neboť podle zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení jsou orgány sociálního zabezpečení oprávněny žádat od zdravotnických zařízení informace pro účely jejich rozhodování. V dané věci mohl nastat důvod ke ztrátě nároku na nemocenské, pokud žalobce vlivem alkoholu jednal ve zjevném rozporu s běžným chováním řidiče. Taková skutečnost však musí být řádně prokázána, což se však v dané věci s ohledem na uvedené vady nestalo.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení..

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že na použití skutečností zjištěných orgány činnými v trestním řízení nelze vztahovat ustanovení § 137 správního řádu. Hlava III. tohoto právního předpisu se totiž vztahuje na postup před zahájením řízení, jak vyplývá z jejího vlastního pojmenování. Řízení o sporném nároku na nemocenské však již bylo zahájeno, a proto ustanovení správního řádu týkající se institutu vysvětlení nebylo možné aplikovat. Podklady pro vydání rozhodnutí tedy byly prvoinstančním správním orgánem opatřeny v souladu s ustanovením § 50 správního řádu i od jiných orgánů veřejné moci. Veškeré podklady od orgánů činných v trestním řízení a znalecký posudek přitom dostatečně prokazovaly skutečnosti, na základě kterých je podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění vyloučen nárok na nemocenské, a proto nebyl shledán důvod pro nařízení ústního jednání a výslech svědků. Rovněž tak nelze souhlasit s tím, že provedení důkazu protokolem o odběru krve je možné pouze v ústním jednání. V dané věci bylo vycházeno ze zprávy policejního orgánu, v níž je uvedeno, že v krvi žalobce bylo bezprostředně po dopravní nehodě zjištěno 2,42 g/kg alkoholu. I v této souvislosti je pak

možné odkázat na znění ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu, podle něhož mohou být při rozhodování použity i podklady od orgánů veřejné moci. Všechny skutečnosti, na základě nichž bylo vydáno rozhodnutí o nepřiznání nároku na nemocenské, lze tedy považovat za řádně prokázané a řízení před správními orgány tak nebylo zatíženo žádnými vadami. Z podkladů, které si oba správní orgány opatřily, jednoznačně vyplývá, že žalobce si svou pracovní neschopnost přivodil jako bezprostřední následek opilosti a podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění tak nemá nárok na nemocenské. Ze znaleckého posudku a svědeckých výpovědí totiž jednoznačně vyplývá, že jednání žalobce bylo ve zjevném rozporu s běžným chováním řidiče, neboť se v důsledku opilosti stal účastníkem dopravní nehody, které by se za normálních okolností mohl vyhnout a zabránit tak vzniku pracovní neschopnosti.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 6. 5. 2009, č. j. 63 Cad 3/2008 - 29, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud rozhodl zcela po právu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná, byť se Nejvyšší správní soud neztotožnil se všemi závěry napadeného rozsudku.

Stěžovatelkou tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení představuje důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Pod tento důvod kasační stížnosti lze přitom podřadit všechna tvrzení v ní obsažená, jelikož v nich bylo namítnuto nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem ve vztahu k jím učiněnému závěru, že skutkový stav nebyl zjištěn na základě řádně vedeného dokazování.

K uvedenému závěru dospěl krajský soud na základě toho, že rozhodnutí o nepřiznání nároku na nemocenské žalobci z důvodu uvedeného v ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění se opíralo o protokoly o podání vysvětlení, znalecký posudek a protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, které však podle § 137 odst. 4 správního řádu nebylo možné použít jako důkazní prostředky a nemohly tak být podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu. Podklady pro vydání rozhodnutí však podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Z toho vyplývá, že za podklad pro vydání rozhodnutí ve správním řízení může sloužit

vše, co má konkrétní vypovídací hodnotu a je způsobilé osvětlit, doložit a prokázat skutečný stav věci, a to bez ohledu na skutečnost, zda takový relevantní poznatek byl získán v příslušném řízení před správním orgánem či v řízení vedeném před jiným orgánem veřejné moci, ve kterém se řeší otázka významná též pro rozhodnutí správního orgánu. Proto v nyní projednávané věci mohly za podklady pro vydání rozhodnutí sloužit také zmíněné části spisu vedeného orgány činnými v trestním řízení. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani krajským soudem zmíněné ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu, neboť podle něho nelze použít jako důkazní prostředek záznam o podání vysvětlení pořízený před zahájením příslušného správního řízení a jeho znění tak nikterak nebrání tomu, aby podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu byl protokol o podání vysvětlení či jiná součást spisu vedeného orgány činnými v trestním řízení. Ostatně k stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 As 17/2003 - 79, který byl publikován pod č. 571/2005 Sb. NSS. Podle něho totiž *„úřední záznam pořízený v trestním řízení není vyloučen z okruhu důkazních prostředků v řízení o propuštění ze služebního poměru (§ 130 odst. 1 a 2 zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky).“* Z tohoto judikátu lze přitom vycházet i v nyní projednávané věci, ačkoliv se vztahuje k jinému procesnímu předpisu, neboť také podle § 130 zákona č. 186/1992 Sb. bylo možné při rozhodování ve věcech služebního poměru policistů vycházet z listin opatřených v jiném řízení.

Nicméně ve vztahu k způsobu dokazování vedeného podle tohoto právního předpisu dospěla judikatura správních soudů k dalším závěrům. Městský soud v Praze totiž v rozsudku ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005 - 26, který byl publikován pod č. 1422/2007 Sb. NSS, dovodil, že *„v řízení o služebním poměru podle zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, je třeba při zjišťování skutečného stavu věci vycházet zejména z původních důkazů. Je-li možné v dané věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech, ale je nutné svědky vyslechnout, a to i za přítomnosti policisty, s nímž je vedeno příslušné řízení ve věci služebního poměru, aby mohly být svědkům kladeny otázky, a policista tak měl i reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které tito svědci uvádějí.“* Podle uvedeného judikátu tedy správní orgán sice může použít také podklady získané od jiných orgánů veřejné moci, avšak své rozhodnutí musí opřít zejména o původní důkazy, které sám provede. Tento závěr lze přitom vztahovat také na projednávanou věc, neboť i v ní správní orgány obou stupňů rozhodly o nepřiznání nemocenského žalobci toliko na základě podkladů opatřených od orgánů činných v trestním řízení, aniž jejich správnost ověřily vlastním dokazováním.

Okresní správa sociálního zabezpečení v České Lípě totiž ve svém rozhodnutí ze dne 25. 9. 2007, č. j. 110/6311.2/18.9.2007/O/Nv26/2007/30/Ru, uvedla, že žalobce utrpěl úraz při dopravní nehodě, k níž došlo dne 20. 6. 2007 kolem 17.05 hodiny v katastru obce Svor po střetu jeho vozidla s kamiónem, přičemž bezprostředně po autonehodě bylo v jeho krvi zjištěno vyšší množství alkoholu. Žalobce si tedy přivodil pracovní neschopnost jako bezprostřední následek své opilosti, a proto podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění nemá nárok na nemocenské. Tento závěr opřel správní orgán prvního stupně o usnesení Policie ČR, Okresního ředitelství Česká Lípa, služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 10. 9. 2007, ČTS : ORCL-1009/OOK-25-2007, jímž byla podle § 159a odst. 1 trestního řádu odložena věc podezřelého M. F. V usnesení o odložení věci se sice dále uvádí, že v krvi žalobce bylo při dopravní nehodě zjištěno 2,42 g/kg těkavých

redukujících látek (alkoholu), nicméně ani tato skutečnost nepředstavovala dostatečný podklad pro rozhodnutí o nepřiznání nemocenského, neboť z rozhodnutí policejního orgánu nikterak nevyplývalo, že by dopravní nehoda byla alespoň zčásti zapříčiněna požitím alkoholických nápojů žalobcem. Navíc usnesení o odložení věci nebylo v době rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu pravomocné.

Žalobce si přivodil pracovní neschopnost jako bezprostřední následek své opilosti také podle rozhodnutí žalované č. j. 3407/6313/2.11.2007/117-44/07/JKA-roz., ze dne 12. 12. 2007. Tento závěr odůvodnil odvolací správní orgán poukazem na část úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 7. 8. 2007, v níž svědek J. J. uvedl, že nákladní automobil sice vyjel z vedlejší silnice, avšak osobní automobil překvapivě nebrzdil, ačkoliv pokud by tak učinil, tak by se obě vozidla jasně minula a křižovatkou projela. Namísto toho řidič osobního automobilu jel do křižovatky stále rychle, začal prudce brzdit až těsně před ní a hned poté se s nákladním automobilem srazil. On sám jel za osobním vozem a bez prudkého brždění zastavil. Po nehodě si všiml, že řidič osobního automobilu nebyl připoutaný. Na rychlou jízdu vozu žalobce a jeho pozdní brždění pak poukázal i řidič kamiónu M. F. v protokolu o podání vysvětlení ze dne 20. 6. 2007. Nicméně žalobce v úředním záznamu ze dne 23. 7. 2007 uvedl, že si na dopravní nehodu nepamatuje, a v odvolání proti rozhodnutí o nepřiznání nemocenského již svoji vinu na ní zcela odmítl. Jeho přítelkyně E. K. pak v úředním záznamu ze dne 23. 7. 2007 uvedla, že žalobce alkohol nepil po dobu, co byli spolu, přičemž k okolnostem dopravní nehody se nemůže vyjádřit, neboť z auta vystoupila ještě předtím, než k ní došlo. Za této situace se tedy žalovaná nemohla spokojit s úředním záznamem o vysvětlení podaném J. J. a s protokolem o podání vysvětlení M. F., nýbrž musela tyto osoby ve správním řízení vyslechnout v procesním postavení svědků postupem podle § 55 správního řádu. Teprve na základě takových původních důkazů pak mohla učinit závěr, že žalobce byl schopen dopravní nehodě zabránit, pokud by jednal v souladu s běžným chováním řidiče. Navíc úřední záznam o podaném vysvětlení slouží podle § 158 odst. 5 trestního řádu jen státnímu zástupci a obviněnému ke zvážení návrhu, aby osoba, která takové vysvětlení podala, byla vyslechnuta jako svědek, a soudu k úvaze, zda takový důkaz provede, přičemž nestanoví-li zákon jinak, nelze ho v řízení před soudem použít jako důkaz. Stejně tak nelze při dokazování v trestním řízení vycházet ani z protokolu o podání vysvětlení pořízeného podle § 12 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky. Kromě toho zmíněná vysvětlení J. J. a M. F. byla opatřena na počátku trestního řízení, a proto v jeho dalším průběhu mohla být vyvrácena jinými důkazy.

Rozhodnutí o nepřiznání nemocenského opřela žalovaná i o část posudku vyhotoveného znalcem Ing. J. K. V ní se uvádí, že vzájemná viditelnost obou řidičů v místě nehody přesahuje vzdálenost 150 m. Řidič osobního automobilu měl v daných podmínkách možnost zabránit střetu, pokud by v okamžiku, kdy se závěsová souprava začala rozjíždět a odbočovat vlevo, začal brzdit se zpomalením o hodnotě $3,5 \text{ m/s}^2$, což je intenzita brždění odpovídající ohrožení řidiče, nikoliv jeho omezení. V okamžiku, kdy odbočující tahač s návěsem začal vyjíždět na hlavní silnici, byla přední část osobního automobilu od místa střetu zaokrouhleně 99 m až 100 m. V této poloze se vozidlo nacházelo cca 5 s před střetem. Řidič osobního automobilu začal reagovat intenzivním bržděním na odbočující tahač s návěsem v okamžiku, kdy byla přední část osobního automobilu od místa střetu zaokrouhleně 58 m až 59 m. V této poloze se vozidlo nacházelo

cca 3,2 s před střetem. I tento znalecký posudek však byl vypracován v počátečním stádiu trestního řízení, takže jeho závěry mohly být modifikovány či dokonce vyvráceny výsledkem znalce ve správním řízení či jiným důkazem.

Konečně žalovaná při rozhodnutí o nepřiznání nemocenského vycházela z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 20. 6. 2007, podle něhož byla krátce po dopravní nehodě zjištěna hodnota hladiny alkoholu v krvi žalobce v množství 2,42 g/kg. Ani řízení motorového vozidla v podnapilém stavu však ještě samo o sobě neprokazuje, že mezi touto skutečností a dopravní nehodou byla příčinná souvislost.

Lze tedy uzavřít, že za uvedené důkazní situace správní orgány nemohly vycházet pouze z podkladů opatřených v trestním řízení, nýbrž jejich správnost musely ověřit výsledky svědků J. J. a M. F. a znalce Ing. J. K. Tyto důkazní prostředky ani protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem sice nemusely být obligatorně provedeny při ústním jednání, jak uvedl krajský soud, neboť to správní orgán musí podle § 49 odst. 1 věty první správního řádu nařídit pouze v případech, kdy to stanoví zákon, nebo tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nicméně i o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci podle § 51 odst. 2 věty první správního řádu včas vyrozuměni, takže ti mají možnost se výsledků svědků a znalců účastnit a klást jim otázky. V projednávané věci však tyto důkazy při ústním jednání ani mimo něho provedeny nebyly, a proto krajský soud nepochybil, když dokazování před správními orgány označil za nesprávně vedené a z tohoto důvodu rozhodnutí žalované pro vady řízení zrušil.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že podklady, jež si správními orgány opatřily z počátečního stádia trestního řízení, nakonec zcela odpovídaly skutkovému stavu zjištěnému v pravomocném rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. 18 T 53/2009, kterým byl M. F. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 trestního zákona a v jehož odůvodnění byl učiněn závěr, že na dopravní nehodě měl značný podíl i poškozený, který kvůli vlivu návykové látky či své nepozornosti nevyhodnotil včas situaci nastalou v provozu. Tento trestní rozsudek, jenž Nejvyššímu správnímu soudu předložil žalobce, byl totiž vyhlášen až po vydání kasační stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu, a proto z jeho skutkových zjištění je možné vycházet až v dalším řízení před správním orgánem.

V této souvislosti je nutné zmínit, že Okresní soud v České Lípě v rozsudku ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. 18 T 53/2009, opřel svůj závěr o podílu žalobce na dopravní nehodě o výpověď obžalovaného M. F., který při hlavním líčení uvedl, že vozidlo poškozeného se kolem něho mihlo značně velkou rychlostí a následně narazilo do jeho tahače. Dále okresní soud v tomto směru vycházel i z výpovědi svědka J. J., který opětovně uvedl, že pokud by vozidlo poškozeného začalo brzdit včas, tak by ke střetu nedošlo. Rovněž tak okresní soud použil jako důkaz výslech znalce J. K., který při hlavním líčení zopakoval zmíněné závěry svého znaleckého posudku a potvrdil, že poškozený mohl střetu zabránit. Konečně pak vzal okresní soud za prokázané, že poškozený měl po nehodě v krvi 2,42 g/kg alkoholu.

Po této změně důkazní situace je tedy možné konstatovat, že řízení vozidla žalobcem po požití značného množství alkoholu a jeho významný podíl na dopravní

nehodě byly již spolehlivě prokázány podklady opatřenými z ukončeného trestního řízení. Proto žalovaná bude postupovat v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a plně tak dostojí své povinnosti zjistit řádně a v požadovaném rozsahu skutečný stav věci, pokud v tomto směru bude vycházet jen ze zmíněného trestního rozsudku a nebude provádět vlastní dokazování. Na základě tohoto změněného skutkového stavu, jenž odpovídá dosavadním zjištěním učiněným ve správním řízení, pak žalovaná učiní příslušný právní závěr, který náležitě odůvodní. Pokud tedy setrvá na názoru, že žalobci nelze nemocenské přiznat, neboť se dopustil jednání uvedeného v ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění, pak musí podrobněji než doposud vysvětlit, proč řízení vozidla žalobcem pod vlivem alkoholu a jeho podíl na dopravní nehodě představují skutečnosti, v nichž je nutné spatřovat přivození si pracovní neschopnosti jako bezprostředního následku opilosti, i když žalobce v příslušném trestním řízení nevystupoval v pozici obviněného, nýbrž poškozeného. V nyní projednávané věci se totiž nejedná o typický případ vzniku pracovní neschopnosti v důsledku opilosti, a proto je nutné se obzvláště pečlivě zabývat tím, zda-li je na něho možné ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění aplikovat. Takovou otázku zatím nemůže Nejvyšší správní soud řešit, neboť doposud nebyla předmětem zvýšeného zájmu správních orgánů a nestala se ani součástí stížností námitek.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Žalobce měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil stěžovateli povinnost zaplatit mu do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů o kasační stížnosti ve výši 1904 Kč, která se skládá z částky 1000 Kč za dva úkony právní služby po 500 Kč [převzetí a příprava zastoupení a vyjádření ke kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.], z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.) a z částky 304 Kč odpovídající 19 % dani z přidané hodnoty, kterou byl advokát povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu